

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupen Mgr. Markem Nemethem, advokátem se sídlem Opletalova 1015/55, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** obec Hlásná Třebaň, se sídlem Karlštejnská 150, Hlásná Třebaň, zastoupena JUDr. PhDr. Karolinou Spozdilovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Národní 416/37, Praha 1, **II)** J. V., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2022, č. j. 51 A 117/2020-108,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 1. 2020, č. j. MBE/69099/2019/VÝST-Kp, Městský úřad Beroun (dále též „stavební úřad“) nařídil žalobci, aby do 30. 4. 2020 odstranil jakožto vlastník stavbu obsahující kabelové vedení nízkého napětí, napojení na rozpojovací skříň č. R555 a ukončení v pojistkové skříni SS100 na specifikovaných pozemcích v katastrálním území H. (dále též „stavba“ nebo „přípojka“).

[2] K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 7. 2020, č. j. 106736/2020/KUSK, změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný nově formuloval lhůtu pro

odstranění stavby (3 měsíce od právní moci rozhodnutí) a zrušil žalobci povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, jakož i podmínky pro odstranění stavby č. 1, 6, 9, 10 a 14 až 16. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) zamítl. Nepřisvědčil žalobci, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Žalovaný srozumitelně vysvětlil, jaké důvody vedly správní orgány k uložení povinnosti odstranit stavbu právě žalobci. Ten v řízení o odstranění stavby nenamítal, že by stavbu prováděl v souladu se stavebním rozhodnutím, ani že tato stavba byla dodatečně povolena. Omezil se na tvrzení, že žádné povolení nevyžadovala. Jádrem sporu označil krajský soud otázku, zda byl žalobce v postavení osoby, které mohlo být odstranění stavby nařízeno, neboť žalobce její vlastnictví v žalobě sporoval. V tomto směru vytkl správním orgánům, že důsledně nerozlišovaly mezi pojmy *vlastník* a *stavebník*, ačkoliv je toto rozlišení zásadní pro účely odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Odstranění stavby lze totiž nařídit buďto vlastníkově, nebo stavebníkovi se souhlasem vlastníka. Navzdory nedůslednému rozlišení postavení žalobce ve správních rozhodnutích však krajský soud neshledal žalobu důvodnou. Poukázal na to, že žalobce v průběhu celého správního řízení nezpochybňoval, že by nebyl vlastníkem sporné přípojky. Dle záznamu o policejní kontrole se přímo na místě ke stavbě přihlásil jako její zadavatel, respektive osoba, jejímiž pokyny se měla řídit osoba provádějící bagrovací práce. Žalobce v souvislosti s přípojkou rovněž uzavřel smlouvu o budoucí smlouvě o dodávkách elektrické energie. Vystupoval-li žalobce od počátku v dané roli, pak krajský soud považoval za zcela logické, že jej stavební úřad považoval za vlastníka přípojky a takto s ním také jednal. Správní orgány vyřešily otázku účasti na základě popsanych skutečností implicitně, v tomto ohledu jim nevznikly žádné relevantní pochybnosti. Otázku vlastnictví žalobce zpochybnil až v soudním řízení. Krajský soud proto toto tvrzení posoudil jako účelové. Současně odmítl, že by vlastníkem přípojky měl být vlastník dotčeného pozemku. K tomu odkázal na § 509 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Uzavřel, že správní orgány měly legitimní důvod domnívat se, že vlastníkem přípojky je žalobce. Podle krajského soudu se žalovaný rovněž řádně zabýval námitkou, že ke stavbě nebylo třeba veřejnoprávního povolení. Dospěl přitom ke správnému závěru, že bylo třeba územního souhlasu, neboť přípojka je stavebním záměrem uvedeným v § 103 stavebního zákona, u kterého je dle § 96 odst. 2 písm. a) téhož zákona vyžadován územní souhlas. Žalobce byl také řádně vyrozuměn o shromážděných podkladech a měl možnost se k nim vyjádřit. Krajský soud dále nepřisvědčil žalobci, že nemusel žádat o dodatečné stavební povolení s ohledem na žádost o společné územní rozhodnutí a stavební povolení J. V. ml. ze dne 21. 10. 2013 (dále též „žádost syna“). Tato žádost se týkala povolení stavby ekofarmy, nikoli stavby přípojky. Na tom nic nemění ani část projektové dokumentace stavby přípojky, kterou žalobce založil do spisu po vyhlášení rozsudku. Krajský soud shrnul, že pokud žalobce nedisponoval žádným povolením vyžadovaným pro provedení stavby, nebyl oprávněn zahajovat jakékoliv práce směřující k realizaci přípojky, a stavební úřad byl proto povinen zahájit řízení o odstranění stavby.

III.

pokračování

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní nejprve rekapituloval svou argumentaci v řízení před krajským soudem a závěry rozsudku ve vztahu k vlastnictví přípojky. Následně uvedl dva kasační body. V prvním odkázal na řízení vedené u kasačního soudu pod sp. zn. 9 As 171/2022, týkající se žádosti syna. Uvedl, že se v této žádosti jeho syn výslovně přihlásil k vlastnictví přípojky. Správní orgány měly proto z úřední činnosti vědět, že přípojka je vlastnictvím syna stěžovatele a že je zahrnuta v jeho žádosti o stavební povolení, včetně příslušné projektové dokumentace. Z dokumentace však byla část související s přípojkou neoprávněně vyjmuta. Skutečnost, že tuto dokumentaci stěžovatel soudu ihned doložil, pak svědčí o tom, že byla řádně vytvořena a skutečně byla součástí žádosti syna, avšak byla neoprávněně vyjmuta. Podle stěžovatele není rozhodné, jak byla žádost syna nazvána. Podstatné je, že projektová dokumentace k přípojce byla její součástí vedle projektu na stavbu ekofarmy. Tím je vyvráceno, že by stěžovatel byl vlastníkem, kterému je možné naříditi odstranění stavby. Ohledně skutečnosti, že vlastnictví rozporoval až v žalobě, stěžovatel uvedl, že je laikem, který nevnímal rozdíl mezi stavebníkem a vlastníkem. Byly to správní orgány, které měly jasně vymezit účastníky řízení o odstranění stavby. Nerozlišovaly však mezi vlastníkem a stavebníkem a uložily odstranění stavby někomu, komu nepatří. Stavební úřad měl vyzvat stěžovatele a jeho syna, aby vlastnický vztah k přípojce ve lhůtě vysvětlili s poučením o následcích nevyhovění výzvě.

[5] Ve druhém kasačním bodu stěžovatel namítl, že není možné vést současně řízení o odstranění stavby a o jejím povolení. Dokud není rozhodnuto v řízení o povolení stavby, není možné pravomocně ukončit řízení o jejím odstranění. Řízení o povolení stavby ekofarmy (k žádosti syna) však dosud nebylo pravomocně skončeno. Krajský soud zcela pominul protokol o místním šetření ze dne 25. 7. 2013 (dále též „protokol z 25. 7. 2013“), z něhož mimo jiné vyplývá, že stavební činnost na pozemku parc. č. XA byla zahájena před podáním žádosti syna, o čemž stavební úřad věděl. Měl tedy žádost syna posuzovat podle jejího obsahu, tedy jako žádost o dodatečné stavební povolení včetně žádosti o povolení přípojky. Stěžovatel i v rámci řízení o odstranění stavby upozorňoval na to, že žádost syna nebyla stavebním úřadem řádně vyřízena a řízení není pravomocně skončeno. Překážkou pro zahájení řízení o odstranění stavby je proto dosud pravomocně neskončené řízení o žádosti syna, který se k vlastnictví přípojky v žádosti přihlásil.

[6] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Zdůraznil, že námitku ohledně nedostatku pasivní legitimace stěžovatel uplatnil až v žalobě. Stěžovatel vystupoval z pozice zadavatele práce a vlastníka přípojky, stavební práce objednal, na práce dohlížel a uzavřel smlouvu v souvislosti s dodáváním elektřiny pomocí přípojky. Tyto okolnosti stěžovatel v průběhu správního řízení nevyvracel, a nečiní tak ani nyní. Procesní úkony směřovaly ke stěžovateli jako povinné osobě, byl vyrozumíván o konání ústních jednání spolu s ohledáním nepovolené stavby na místě samém, na která se po omluvě nedostavoval. Rovněž se

seznamoval s podklady, měl tedy možnost ohradit se, pokud se necítil za stavbu odpovědný. Správní orgány neměly indicie o tom, že má být pasivně legitimován někdo jiný a shromážděné podklady v tomto směru nevyvolávaly nejistotu. Námitku nedostatku pasivní legitimace proto žalovaný označil za zavádějící a účelovou. Dodal, že stěžovatel stavěl argumentaci na tom, že stavba nevyžadovala veřejnoprávní povolení. O dodatečné povolení stavby přípojky nebylo nikdy požádáno, ačkoliv o tom byl stěžovatel poučen. Tvrzení, že povolení přípojky bylo součástí žádosti syna, nenachází žádnou oporu ani v jednom ze správních spisů. Doloženo nebylo ani tvrzení, že z žádosti syna byla vyjmuta část vztahující se k přípojce. Dané tvrzení je založeno pouze na skutečnosti, že stěžovatel má k dispozici zpracovanou dokumentaci k přípojce. Existence dokumentace však není důkazem, že o stavbu přípojky bylo požádáno. Této teorii neodpovídá ani dosavadní obrana stěžovatele, že stavbu přípojky mohl provést bez veřejnoprávního povolení. Stavba přípojky tak nebyla i přes poučení stavebního úřadu navrhována k dodatečnému povolení a byla provedena bez povolení. Byly proto splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby. Na povinnosti zahájit toto řízení nic nemění poukaz stěžovatele na řízení ve věci stavby ekofarmy, jehož pravomocné ukončení stěžovatel zpochybňuje. Žádné jiné řízení o stavbě přípojky na daných pozemcích nebylo vedeno.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nejsou přípustné kasační námitky, které se opírají o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V tomto směru podle konstantní judikatury „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49). Jak již Nejvyšší správní soud vysvětlil rovněž např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Připuštění uplatnění skutkových a právních novot v řízení před Nejvyšším správním soudem by fakticky vedlo k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89).

[11] Stěžovatel vznáší v kasační stížnosti dva okruhy námitek. V prvním vytyká správním orgánům a krajskému soudu, že za vlastníka přípojky považovaly jeho. Ve druhém dovozuje, že řízení o odstranění stavby nemohlo být zahájeno (tedy ani ukončeno), neboť dosud nebylo skončeno řízení o žádosti syna týkající se stavby ekofarmy včetně stavby přípojky.

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud však nemohl přehlédnout, že kasační stížnost v obou případech obsahuje zcela novou argumentaci, která nezazněla nejen v řízení před správními orgány, ale především ani v řízení před krajským soudem.

[13] V žalobě stěžovatel sice sporoval otázku vlastnictví přípojky, avšak v tomto směru poukazoval toliko na to, že od 1. 1. 2014 je stavba součástí pozemku, a že z rozhodnutí správních orgánů není tedy zřejmé, jak dospěly ke skutkovému závěru, že vlastníkem přípojky je právě stěžovatel. K tomu dodal, že nemůže být jejím vlastníkem, protože stavebníkem je podle žádosti ze dne 21. 10. 2013 jeho syn. Stěžovatel tedy v žalobě zpochybňoval skutkový závěr správních orgánů, že je vlastníkem přípojky, avšak toliko pro jeho nedostatečné odůvodnění. Dovožoval přitom, že vlastníkem přípojky mají být vlastníci dotčených pozemků. Současně poukazoval na to, že stavebníkem (nikoliv však vlastníkem) má být jeho syn.

[14] Teprve v kasační stížnosti stěžovatel přichází se zcela novou skutkovou verzí, a sice, že vlastníkem přípojky je jeho syn, který se měl k jejímu vlastnictví výslovně přihlásit v žádosti ze dne 21. 10. 2013. K tomu poukazuje na projektovou dokumentaci doloženou po skončení řízení před krajským soudem, která měla být neoprávněně vyňata ze spisu v související věci, a dovozuje povinnost stavebního úřadu vyzvat stěžovatele a jeho syna k objasnění vlastnického vztahu k přípojce. S ohledem na výše popsany koncentrační princip v řízení před Nejvyšším správním soudem, nelze než konstatovat, že v tomto rozsahu jsou kasační námitky stěžovatele podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné. Stěžovatel totiž vystavěl otázku vlastnictví na zcela nových argumentech, k nimž neměl krajský soud možnost se jakkoliv vyjádřit. Nemůže tak poprvé v řízení činit Nejvyšší správní soud.

[15] Je pravdou, že stěžovatel již v řízení před krajským soudem poukazoval na související řízení o žádosti syna a tvrdil, že tato žádost zahrnovala i stavbu sporné přípojky včetně příslušné projektové dokumentace. Podle žalobních tvrzení se však tato část argumentace jasně vztahovala k druhé žalobní námitce, a sice, že stěžovatel nemusel žádat o dodatečné stavební povolení přípojky, protože tato byla zahrnuta již v žádosti syna. Právě s ohledem na toto tvrzení krajský soud provedl důkaz uvedenou žádostí i příslušnou částí správního spisu v související věci a hodnocení provedených důkazů následně shrnul v bodě 44 napadeného rozsudku. Postupoval plně v souladu s žalobními námitkami, neboť stěžovatel v žalobě ani nenaznačil, že by otázka vlastnictví přípojky souvisela s řízením ve věci stavby ekofarmy. Vlastnictví spojoval výhradně s vlastnictvím pozemků, jejichž je stavba přípojky součástí. Z procesní opatrnosti a pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že z hlediska vlastnictví přípojky je navíc zcela irrelevantní, zda tato byla či nebyla zahrnuta v žádosti syna týkající se povolení stavby ekofarmy. Taková skutečnost by totiž mohla svědčit nanejvýš o tom, zda byl syn stěžovatele stavebníkem přípojky, nikoliv však, zda je jejím vlastníkem. Ostatně, je poněkud obtížně představitelné, že by se syn stěžovatele přihlásil v žádosti ze dne 21. 10. 2013 k vlastnictví přípojky, jejíž stavba byla provedena asi o měsíc a půl později. Navíc stěžovatel pomíjí, že podle zvláštní právní úpravy v § 45 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), *vlastníkem přípojky je ten, kdo uhradil náklady na její zřízení*, tj. osoba, které podle § 45 odst. 2 téhož zákona svědčí povinnost zřídit přípojku. Takovou osobou může být dle okolností toliko provozovatel

distribuční soustavy nebo *žadatel o připojení*. Žalovaný i krajský soud přitom opakovaně poukázali na to, že to byl právě stěžovatel, kdo uzavřel budoucí smlouvu o připojení odběrného elektrického zařízení k distribuční soustavě (v níž vystupoval jako žadatel o připojení právě stěžovatel, nikoliv jeho syn).

[16] Jako přípustnou posoudil Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele týkající se vlastnictví přípojky pouze v rozsahu výtky, že se stavební úřad otázkou vlastnictví dostatečně nezabýval. Plně se přitom ztotožnil s posouzením krajského soudu, proti němuž ostatně stěžovatel ani žádné konkrétní námitky neuplatňuje. Lze tedy zopakovat, že ve správním řízení nevyšly najevo rozumné pochybnosti o tom, že vlastníkem přípojky je právě stěžovatel. Ten své vlastnictví ve správním řízení nijak nespороval, a naopak jako její vlastník po celou dobu vystupoval. Jak správně poznamenal krajský soud, stěžovatel se přihlásil jako zadavatel práce, na stavbě dozoroval provádění bagrovacích prací, uzavřel budoucí smlouvu o připojení odběrného elektrického zařízení k distribuční soustavě z pozice žadatele ve vztahu k zařízení na p. č. XA, jednal se správními orgány a svůj postup obhajoval poukazem na to, že o zřízení přípojky informoval předem obec [osobu zúčastněnou na řízení I)], byl mu udělen souhlas jejího zastupitelstva a že ke stavbě přípojky není podle § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona třeba stavební povolení. Na základě těchto skutečností mohly správní orgány legitimně pokládat stěžovatele za vlastníka přípojky, vést s ním správní řízení a nařídit právě jemu její odstranění. Tvzení stěžovatele, že není vlastníkem přípojky, hodnotí Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem jako nevěrohodné, a to i s přihlédnutím k popsané nekonzistenci jeho obrany zahrnující rovněž postupné označení různých osob jako vlastníků (majitelé pozemků, syn).

[17] Co se týče druhého okruhu kasačních námitek, tyto stěžovatel vystavěl na konstrukci, že řízení o odstranění stavby nemohlo být vůbec zahájeno (a tedy ani pravomocně ukončeno), neboť dosud nebylo pravomocně skončeno řízení o žádosti syna týkající se povolení stavby ekofarmy. Setrvává na tvrzení, že žádost syna týkající se stavby ekofarmy zahrnovala rovněž stavbu přípojky a že příslušná část projektové dokumentace byla neznámou osobou neoprávněně vyňata ze spisu. V této souvislosti dále poukazuje na protokol z 25. 7. 2013, který má dokládat, že na pozemku parc. č. XA již probíhala stavební činnost. Dovojuje, že z důvodu zahájení stavby měla být žádost syna posouzena jako žádost o dodatečné stavební povolení ze strany stěžovatele.

[18] Stejně jako v případě námitek týkajících se vlastnictví, i nyní stěžovatel uplatnil argumentaci, kterou nevzněl v odvolání, v žalobě, ani při ústním jednání před krajským soudem. V rámci řízení o odvolání stavěl stěžovatel svou obranu na tom, že nemusel žádat o dodatečné stavební povolení, protože o zřízení přípojky informoval předem obec [osobu zúčastněnou na řízení I)], byl mu udělen souhlas jejího zastupitelstva a ke stavbě přípojky není podle § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona třeba stavební povolení. V řízení před krajským soudem pak namítal, že nemusel žádat o dodatečné stavební povolení, protože o stavbu přípojky řádně požádal jeho syn v žádosti ze dne 21. 10. 2013 a že ke stavbě přípojky není třeba stavební povolení. Námitky týkající se povahy žádosti ze dne 21. 10. 2013, nemožnosti zahájit řízení o odstranění stavby z důvodu jeho souběhu s řízením o povolení stavby, začátku stavební činnosti na pozemku parc. č. XA před zahájením řízení o odstranění stavby a neskončení řízení o žádosti syna nebyly v žalobě v žádné podobě uplatněny, ač tomu zjevně nic nebránilo. Tyto námitky nelze považovat za včas uplatněné,

pokračování

a jsou proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné. Nutno dodat, že námitky týkající se skončení řízení vedeného na základě žádosti syna stěžovatele ze dne 21. 10. 2013 a povahy jeho podání nejsou přípustné již jen proto, že se jedná o jiný předmět řízení.

[19] Nejvyšší správní soud se proto v této souvislosti zabýval pouze námitkou stěžovatele, že stavba přípojky byla zahrnuta do žádosti syna ze dne 21. 10. 2013, pročez stěžovatel nemusel v rámci řízení o odstranění stavby žádat o dodatečné stavební povolení.

[20] K této námitce je třeba připomenout, jak již učinil krajský soud, že proti rozhodnutí v řízení o odstranění stavby lze namítat jen nesplnění podmínek upravených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy v zásadě pouze to, že stavba byla prováděna v souladu s rozhodnutím vyžadovaným podle stavebního zákona (případně opatřením nebo jiným úkonem nahrazujícím rozhodnutí), nebo že stavba byla dodatečně povolena. I pokud by se tedy prokázalo (k tomu dále), že syn stěžovatele žádal o povolení stavby přípojky svou žádostí ze dne 21. 10. 2013 o společné povolení ve věci stavby ekofarmy, nelze odhlédnout od toho, že stěžovatel prováděl dne 12. 12. 2013 stavbu přípojky bez příslušného rozhodnutí či jiného opatření podle stavebního zákona. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č. j. 9 As 171/2022-125, týkajícího se odstranění stavby ekofarmy přitom vyplývá, že ke dni provádění stavebních prací na přípojce již byla žádost syna stěžovatele zamítnuta: „Dne 21. 10. 2013 podal J. V. ml. žádost o společné povolení ke stavbě farmy. Tato žádost byla zamítnuta prvostupňovým rozhodnutím o společném povolení dne 21. 11. 2013. V okamžiku, kdy bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, J. V. ml. a J. V. nedisponovali platným rozhodnutím vyžadovaným stavebním zákonem, opatřením nebo jiným úkonem nahrazujícím toto rozhodnutí dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.“ Případné zahrnutí stavby přípojky do žádosti syna by tak nezměnilo nic na skutečnosti, že stěžovatel prováděl její stavbu bez příslušného povolení. Bylo proto namístě, požádat podle § 129 odst. 2 stavebního zákona o dodatečné povolení stavby přípojky a nespolehat se na řízení zahájené neúspěšným podáním syna. Jak rovněž uvedl kasační soud v rozsudku č. j. 9 As 171/2022-125: „Krajský soud totiž konstatoval, že nebylo podstatné, zda bylo předchozí řízení o společném povolení pravomocně skončeno či nikoliv. Za situace, kdy stavební úřad zjistil provádění stavby bez příslušného povolení, byl podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona povinen zahájit řízení o odstranění stavby, a to bez ohledu na případné probíhající, resp. pravomocně neskončené řízení o společném povolení. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. (...) Stavební úřad může zahájit řízení o odstranění stavby, pokud doposud nebylo rozhodnuto o příslušném povolení a správní řízení stále probíhá, musí však být splněny podmínky dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Řízení o odstranění stavby bylo zahájeno v souladu s právní úpravou, tedy v okamžiku, kdy stěžovatelé prováděli stavbu bez příslušného rozhodnutí či jiného opatření dle stavebního zákona. Pro projednávanou věc tedy není relevantní, komu bylo rozhodnutí ohledně společného povolení doručeno, jeho právní moc totiž nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv.“

[21] Nadto se stěžovateli nepodařilo prokázat, že by vůbec syn stěžovatele žádal o povolení stavby přípojky svou žádostí ze dne 21. 10. 2013, a ani to, že by byla právě příslušná část projektové dokumentace neoprávněně vyjmuta ze spisu. Skutečnost, že stěžovatel doložil projektovou dokumentaci k přípojce, nikterak neprokazuje, že jeho syn žádal také o jakékoliv veřejnoprávní povolení ve vztahu k ní a už vůbec ne, že příslušná dokumentace byla neoprávněně vyjmuta ze správního spisu. Stěžovatel předložením dokumentace toliko prokázal její existenci. Nutno dodat, že podle dokazování provedeného

krajským soudem žádal syn stěžovatele o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavbu ekofarmy s tím, že jako jediný pozemek, na kterém se umísťuje stavba, označil pozemek parc. č. XA. Oproti tomu přípojka zasahovala na daném katastrálním území do pozemků parc. č. XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI a XJ ve vlastnictví různých osob. Věrohodnost tvrzení stěžovatele, že jeho syn žádal rovněž o povolení stavby přípojky, snižuje dále předchozí obrana samotného stěžovatele v odvolání a žalobě, že ke stavbě přípojky vůbec nebylo potřeba povolení.

[22] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[24] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, přičemž neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu